

[Fogh Rasmussen]

fru Aase Olesens ord om, at dette forslag vil lempe skattestraffen på ægteskabet.

Videre protesterede fru Aase Olesen imod min anvendelse af ægteskabsudvalgets betænkning, men ikke desto mindre er det sådan, at ægteskabsudvalget direkte har udtalt, at den økonomiske sambeskatning ikke stemmer med ægteskabslovgivningens selvstændighedsprincip, og at det ved udformningen af skattereglerne bør indgå som et selvstændigt moment, at der ikke bør pålægges ægtepar større skattebyrder end ugifte samlevende. Det er formentlig netop dér, synet på ligestilling er forskelligt, for vi anlægger dette lidt bredere ligestillingssynspunkt, hvor fru Aase Olsen alene ser på den juridiske ligestilling.

Det, fru Aase Olesen har fået til gengæld for denne helt formelle ligestilling, er en masse administrativt besvær, som gør det umuligt for ægtefællerne at gøre skatten op, og som medfører besvær med at sondre mellem arbejdsindkomst og formueindkomst, som giver problemer med forskudsregistreringen og beregningen af restskat og overskydende skat, som vil kræve 450 til 500 ekstra ansatte rundt omkring i de kommunale skatteforvaltninger og ekstra ansatte i statsskatteinspektoratet. Det er kort sagt en masse administrativt besvær for det, som viser sig ikke at være andet end luftsteg og vindfrikadeller.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Det bliver næsten endnu mere beklageligt, hvis hr. Fogh Rasmussen påstår, at han har læst forslaget, for så må vi konstatere, at han ikke har forstået det.

Det er stadig væk forkert, som hr. Fogh Rasmussen siger, at kvindernes rentefradrag i otte ud af ti tilfælde fradrages på mandens selvangivelse. Jeg går ud fra, at hr. Fogh Rasmussen tænker på de tilfælde, hvor manden tjener mest, men det er stadig væk forkert. Kvindens rentefradrag fradrages i kvindens indtægt; de beregnes på baggrund af mandens indtægt, hvis mandens indtægt er højest, men de fradrages i kvindens indtægt.

Det, der ligger tilbage, er, at det kan blive en anden beregningsmodel, fordi manden tjener mere end kvinden, men det er ikke et skattelovgivningsspørgsmål. Problemet her er, at mænd i dette land har større indtægter

end kvinder, og det skal jeg være den første til at beklage. Men det kan være, vi sammen kan gøre noget ved det, hr. Fogh Rasmussen.

Glistrup (FP):

Når hr. Bernhard Baunsgaard mener, at der er ligestilling mellem mand og kvinde i skattemæssig henseende, når dette forslag bliver vedtaget, kan jeg ikke se, der er nogen som helst grund til at vedtage det, for så er der ligestilling den dag i dag, og der kommer ikke en døjt mere ligestilling ved at vedtage dette forslag. Det fører til en bunke mere besværlige administrative procedurer og lignende ting, men på ligestillingsområdet er der ikke en disse ændret.

Det er jo dér, at fru Aase Olesen og andre er så henrivende blåøjede: bare fordi skatteministeren skriver nogle steder, at der bliver ligestilling, tror hun på det, men det er jo ikke tilfældet. Når man lyttede til, hvad fru Aase Olesen sagde, var der bortset fra stemmeføringen ikke noget som helst andet argument i det, end at hun ikke kan lide, at man har brugt ordet »biperson« i debatten. Men det er jo ren og skær ordmagi; man kunne akkurat lige så godt som at tale om hovedpersoner og bipersoner tale om manden som den skatteplagede og kvinden som den skattefædede, eller hvilke udtryk man nu ellers ville bruge, og man kunne akkurat lige så godt sige, at mandens indkomster beskattes som biperson til kvindens indtægt; det ville ikke ændre spor. For det, der er kernen, er, at meningen med et ægteskab er, at man går ind i et fællesskab, og det er en socialpsykologisk realitet, man nu engang må godtage. Om man så siger, at det er manden, der ammer børnene, og kvinden, der er hovedpersonen, eller man siger omvendt, at kvinden ammer børnene og manden er hovedpersonen, er bare ren og skær ordmagi. Man kan ikke hæfte nogen som helst realiteter op på sådanne talemåder, for det er kun kradsen i overfladelakken, som hr. Bernhard Baunsgaard og fru Aase Olsen overhovedet beskæftiger sig med, det har overhovedet ikke noget at gøre med realiteten i, at der skal ligestilles.

Havde det radikale venstre interesseret sig det mindste for realiteterne, havde man i stedet for denne monomane, meget høje skrigen op, men uden skygge af tilknytning til, hvordan virkeligheden er på dette område, sagt,